

hoče v klubu delati na to, da se vresničijo te njih želje, vstopili so v klub ter je zdaj na njem, da jim pomaga, če je v tem kaj mogoče, doseči njih želje.

Med drugim so slov. in hrv. poslanci, predno so vstopili v klub, naznanili to-le izjavo:

„Zastopniki slov. in hrv. ljudstva v drž. zboru pridržijo si med seboj ožjo zvezo in naznanijo, da vstopijo v „klub konservativcev“ in se nadjajo, da podpira klub njih prizadevanje za to, da se doseže enakopravnost tudi za slov. in hrv. ljudstvo. Ob enem pa se pričakuje od njih, da se ozira klub vselej tudi na slov. in hrv. poslance, kedar hodi za to, da se določijo udje v razne odseke, ki jih voli drž. zbor. Imena teh udov pa določimo mi, slov. in hrv. poslanci, v tistem številu, kakor ga določi klub, kedar se sporazume z drugimi klubi v drž. zboru“. Doslej se je to tudi vselej zgodilo in mislimo, da so naši poslanci veseli, da so v „klubu konservativcev“. Ako se more od njih kaj v drž. zboru doseči, mogoče je to le v tem klubu. Nam še pač ni treba, naj dastavimo še to, da poročamo na drobno o teh uspehih naših poslancev: več jih bode, večje bode tudi veselje naše in slov. ljudstva.

Gospodarske stvari.

Nekaj o kislem zelji.

Slavno znani župnik v Würishofu na Bavarskem, g. Seb. Kneipp imajo navado, da svojim mnogoštevilnim bolnikom prilično razlagajo, kako bi se ljudje najlažje boleznim varovali ali se jih pa brez zdravnika in brez dragih zdravil iznebovali. Kakor Graški „F. A.“ poroča, govorili so zadnjič o kislem zelji baje takole: Da je zelje, (kapus, ohrovt ali ohrat) dobra jed, to vsak ve; da je pa zelje tudi zlahka zdravilo, to pa le malokdo verjame. Ako te glava boli, ti bo kmalo odleglo, ako le sveže zeljno listje položiš na bolečino.

Vse večjo zdravilno moč pa ima kislo zelje. Če ti zdravnik prepove kislih jedi, se ti kislega zelja nikakor ni treba varovati, ker to le pomaga oslabelemu želodcu druge jedi prekuhavati. Kislo zelje odpravlja iz želodca popačene soke in iz tvojih črev nadležne vetrove. Ono celi ulese (tvore) v ranjenem želodcu. Kislo zelje prav upljiya na živce, čisti kri ter bleškavemu človeku pripomore k lepo rdečim licem. Da bi kislo zelje napravljalo napčne kisline v želodcu, pač ni res. Samo čez mero ga človek ne sme uživati, potem pa, kar je glavna reč, naj posebno pri jedi ali med jedjo le malo pije. Župnik Kneipp priporočujejo materam, da naj le dajejo svojim ljudem, bolnim, kakor zdra-

vim, kislega zelja uživati, posebno pa otrokom bode ono prav dobro teknilo.

Kislo zelje je pa tudi izvrstno domače zdravilo v mnogih nesrečah. Na pr.: Ako se vrežeš, opečeš ali vdariš, izmij rano z zeljnico (t. j. z vodo, ki se iz kislega zelja izceja), potem jo obveži s platneno rutico, namočeno v zeljnici. Ko se rutica posuši, jo zopet v zeljnici namoči in rana ti bo prav hitro zacelila. Še stare rane po zeljnici rade celijo. Ravno tako nasvetujejo ta g. župnik bolniku, kateremu se je v prsih ali v trebuhu kaj vnelo, da naj pije zeljnico ter devlje oklade (rute), v zeljnico namočene, na boleče mesto ali vneto stran. Tako moč pravijo, ima pa le zeljnica od dobrega kislega zelja. Zato opominjajo vse gospodinje, da naj zelje vselej dobro vsolijo, ko ga spravljajo v kadi, naj mu dodajo nekoliko kumine (kimelja) in pa brinovih jagod, nikdar ga pa naj z vodo ne polivljejo. Kakor naše slov. gospodinje dobro vedó, je treba zelje vsaki teden (v hudi vročini še po dvakrat na teden) osnažiti ali vmiti, da ti ne začne gnjiti. e.

Sadjarstvo.

Kakor je iz vabil znano, bode cesarjevič Rudolfovo sadjarsko društvo v Št. Juriju na binkoštni ponedeljek zborovalo; pred zborovanjem pa se bodo zbrali zastopniki sadjarskih društev ter bodo reševali jako važno vprašanje: Kako naj bi društva skupno delovala, da se prej vpelje po naših toliko ugodnih krajih umno sadjarstvo. Veselo znamenje je, da se zanimajo ne le posamezni sadjarji za povzdigo sadjarstva po Južno-štajarskeje, temuč tudi društva se živahno gibljejo ter naznanjajo svojo udeležbo in sodelovanje. Kolikor nam znano, je med drugimi že tudi najmlajše sadjarsko društvo za Šoštanjski okraj oglasilo svoje zastopnike in sicer načelnika vlč. g. dr. Lipolda in blagajnika, g. Jož. Skaza. Tako je vrlo, le živo na delo!

Dojba ali molžnja.

V krajih, kjer ima mleko veliko cene, delajo vsakojake skušnje za to, da dobijo več mleka od krave. To se jim v časih posreči, v časih pa ne. Krava ima pač tudi svojo natoro in zato ne stori pri vsaki edno in tisto vselej dobro. Pogostem se opravi s kako rečjo pri eni kravi dobro, pri drugi pa se izkazi.

Kar pa hvalijo vsi, je to, da se potegne vselej vse mleko iz vimena ter se ga ne pusti nikoli nič v njem. Kar ga ostane v vimenu po dojbi, to je na kvar drugi dojbi, kajti manj ga da krava iz sebe. Da se pa vselej pomolze do čista, v to služi dojba na vskrižje. Prime se namreč z eno roko prvi prednji sesek, z drugo pa zadnji, tisti, ki je prvemu ravno nasproti. Čez nekaj časa pa potem drugi prednji in štrti

zadnji in tako še par kratov naprej, dokler še pride kaj mleka iz njih.

Taka molžnja pač ni teška in ker jo potrjuje skušnja za dobro, zato jo priporočamo tudi mi našim gospodinjam. Škode jim se ni bati pri tem nobene, koristi pa je gotovo nekaj.

Sejmovi. Dne 7. maja v Jarenini. Dne 7. maja v Arnoži, na Ptujski gori in v Tržiščah pri Slatini. Dne 11. maja v Brežicah, pri sv. Lovrenci na kor. žel. v Poličanah, v Središči, v Reichenburgu, v Sopotah, v Trbovljah in v Velenji. Dne 12. maja pri sv. Janži blizu Arveža, na Planini in v Slov. Gradci. Dne 13. maja v Imenem (za svinje).

Dopisi.

Iz Slatine. (Trmost.) Okrajni šolski svet v Rogatem je z dopisom od dne 24. marca 1891 št. 102 k sv. Križu všolanim občinam naznanil, da si lahko posebni odbor izvolijo, kateri bo račun krajnega šolskega sveta sv. Križa od sedajnega predsednika Janeza Ogrizeka prevzel in ga nadaljeval. G. Ogrizek je namreč objavil v zapisniku dne 5. februarja 1891, da ne zmore več računa voditi. Toraj so bile deset občin, oziroma njih predstojniki z vabilom, Brestovec dne 13. aprila 1891 št. 164, k seji na nedeljo dne 19. aprila t. l. poklicane. Tudi občina Slatina, devet obč. predstojnikov je razumelo slovensko vabilo, oziroma njegov dnevni red in so svoj prihod s pečatom in lastnoročnim podpisom naznanili, le Slatinski ni pečata pritisnil in svoje ime je nekako egiptovskim hijeroglifom podobno, podčrkal in opazko napravil: „Die Tagesordnung der Einladung vohle deutsch übersetzt werden“. Vprašam toraj Slatinskega „bürgermeistra“, ki je v Tokačovem, v leseni hišici, od slovenskih starišev rojen, bi se li moralo devet predstojnikov zavoljo enega možička „deutsch“ učiti? To pa že ne! pravijo naši pošteni slovenski predstojniki. Dobro bi bilo, ko bi Celjska vahterca podučila tega možiceljna, da mora kot predstojnik slov. in nemške vloge vsprejemati, oziroma reševati, tudi ga naj podučiti, kakšna je pravilna nemška pisava, kajti grdo je za človeka, kateri zmiraj v nemško-pruski rog trobi, če nemške pravilne pisave ne razume. V kratkem o knjigovodstvu kraj. šolskega sveta več. Župan.

Od Male nedelje. (Domače zadeve.) V bližnjih dveh nemškutarskih trdnjavah, namreč v Ljutomeru in Ormoži, so glavna podpora nemškutarje takšni ljudje, ki imajo svoj zaslužek od nas slovenskih posestnikov. To pa še jim ni zadosti. Nemškutarji bi nas radi pregnali z naših posestev. Zato so si napravili v Ljutomeru društvo „Südmark“. Naše zadolžene

kmetije bodo kupovali z denarjem, katerega jim mi nosimo in ki ga dobivajo iz Prajzovskega. Naseljevali bodo med nas Bog vé, od kod pritepene nemškutarje in mi bomo kot berači stali pred svojim lastnim pragom. Tako bo se nam zgodilo, ako ne pridemo k pameti. Vsi okoličanje, ali smo od blizu ali od daleč, moramo priti do spoznanja, da delamo sebi na kvar in na nesrečo, ako podpiramo nemškutarje. Prvi nam mora pač biti naš brat, ki z nami dela in trpi za srečo in korist naroda, potem še le pride ljudski človek. Hvala Bogu, da imamo v Ljutomeru slovenske štacunarje in krčmarje, ki imajo pošteno blago ter ne gledajo na ciganski dobiček. Ako smo torej primorani v Ljutomeru to ali ono reč kupiti, idemo lahko in z dobro vestjo k njim po blago, ali česar nam je treba. S tem najlepše pokažemo, da smo res pravi slovenski narodnjaki in da ne nosimo narodnosti samo na jeziku. Tako bode za nas najbolje.

Iz Trbovelj. (Nesreča.) Pretekli ponedeljek, dne 6. aprila t. l. je peljal posestnik, Janez Kmet, p. d. Selevšek voz suhe krme od svojega prejšnjega stanovanja na Gaberskem na svoj sedanji dom na Ojstrem. Cesta je gladka in precej ravna. Kdo bi si mislil, da blizo lepe ceste bela žena s srpom stoji, da prereže človeku nit življenja! Gospodar in hlapec gresta za vozom, misleč, da sta varna vsake nezgode. Pa glej! Voli, prej navajeni v potoku pri cesti vodo piti, krenejo na stran in voz s prvimi kolesi v potok zavlečejo. Na vozu je bilo okoli pet centov suhe krme. Ko gospodar volje požene, da izpelja iz potoka voz, hoče hlapec, star 65 let, voz obdržati. Pa nesreča hoče, da se voz na hlapca zvrne, ga v plitvo vodo potisne in najbrž ga lojtre na sence zadenejo. Izgovorivši zadnje besede „Jezus in Marija“, izdihne hlapec svojo dušo. Kako hitro v časih zadnja ura priteče! Včeraj vesel in zdrav in danes v mrtvašnici na mrtvaškem odru! Bodite pripravljeni, ker ne veste ne ure, ne dneva, kadar pride Gospod!

Od sv. Križa pri Slatini. (Iz preteklih dni.) Premnogokrat sem že slišal kakšnega razuzdanega nemčurja svoj mili materni jezik ogovarjati, rekoč: Kam pa pridem s slovenskim jezikom, še v domačem kraju se ne morem dobro sediti z njim, toliko manj pa drugod in posebno še pa pri vojakihi. Ali ravno nemčur, ki mi je to pravil, ni pri vojakihi te težave nikoli poskušal, kajti on še vojak nikoli ni bil. Ko bi v resnici tudi drugi tako sovražili mili slovenski jezik, kakor se to godi od zagrizenih nemčurjev, bilo bi že resnično njih žlobudranje, ali to še vendar ni tako. Ker nemčurji ravno pri vojakihi slovenski jezik najbolj zametujejo, hočem Ti, predragi bralec, tukaj naznaniti, kako ga pa pri vojakihi še vendar večkrat slišujemo. Tudi jaz sem bil vojak, a že prvi čas kot no-